

til, at de, der søge om Invalideunderstøttelse, ville fremstille deres Sag som saa god, som muligt, og at man vil komme til at give Invalideunderstøttelse i mange Tilfælde, hvor man ikke burde gøre det. Der maa kunne paavises nogen Bestyrkelse af de Fakta, der ere afgørende for Sagen. Men her er Forholdet det, at den paagældendes Angivelse af, at han i selve Tjenesten har faaet den i Andragendet omtalte Skade, Blod-aareknuder, er ubestyrket; der er slet intet, der bestyrker den. Det blev omtalt af det ærede Medlem, at Manden var inde som Rekrut i 1893, derefter var hjemme i omtrent 2 Aar og atter kom ind til Tjeneste i September 1895. Da han kun havde været der i 8 Dage, blev han lagt paa Hospitalet og behandlet for Aareknuder, hvorom han selv angav, at han havde faaet dem i 1893. Jeg fremhæver dette, fordi det derved er givet, at han havde Aareknuderne, før han kom i Tjenesten 1895 og altsaa ikke har paadraget sig dem ved Tjenesten i de 8 Dage, før han kom paa Hospitalet. Det er ikke paastaaet af ham selv og er ogsaa i høj Grad usandsynligt. Naar han nu siger, at han har paadraget sig Aareknuderne i 1893, er det, som jeg nævnte, ganske ubestyrket, man har kun hans Ord derfor. Han har i 1893 gjort Tjeneste helt igennem med Undtagelse af 2 Gange, da han var paa Hospitalet, første Gang for Rosen i Juni og anden Gang for Leddegigt i August, og han blev saa hjemsendt i September. Men under disse to Hospitalbehandlinger var der aldeles ikke Tale om Aareknuder, der er ikke oplyst noget som helst derom. Her er altsaa i Virkeligheden en fuldstændig ubestyrket Angivelse, til hvilken det ikke er muligt at tage Hensyn, med mindre jeg gentager det, — man vil ind paa en Praksis, som er ganske uforsvarlig. Jeg tror ikke, jeg kan hjælpe denne Mand, som Sagen foreligger. Kan der skaffes ny Oplysninger, kan han jo komme igen, men med det samme Andragende, som han nu gentagne Gange er mødt frem med, vil det sikkert ikke kunne nytte ham at komme.

Ordføreren (Bush): Det er egentlig nærmest for, at sige et Par Ord om det Andragende, som er indbragt af det ærede Medlem for Herning (R. Nielsen), jeg har bedt om Ordet, men da jeg nu har Ordet, vil jeg med det samme takke den højtærede Minister for, at han vil tage Andragendet Nr. 43 under velvillig Overvejelse. Hvis jeg hørte ret, indrømmede jo den højtærede Minister, at der ikke er Tvivl om, at denne

Mand er Invalid. Han har kun en hel Del andre Svagheder — han er nu en gammel Mand — men naar det først er konstateret, at han er Invalid, haaber jeg ogsaa, at han vil kunne faa Erstatning. Det kommer vi altsaa nok over. Over for det andet Andragende, Nr. 5, fra Jakob Simmelkær Sørensen, vil jeg sige til den ærede Ændringsforslagsstiller, at de Udtalelser, vi nu hørte fra den højtærede Finansminister, have vi jo ogsaa hørt i Udvalget. Vi have nemlig konfereret med den højtærede Minister, og da det gælder for os om saa vidt muligt at naa et praktisk Resultat, tage vi det største Hensyn til, hvorledes Ministeren stiller sig til Sagen. Stiller han sig saaledes, som han har udtalt sig i Dag, er der ikke stor Grund til at antage, at der kan komme et praktisk Resultat ud af en Henvisning, og naar det saa ikke er større Forhold, det drejer sig om, bærer man sig fornuftigst ad ved at tage Sagen, som Udvalget har gjort. Nu hørte vi den højtærede Minister sige, at hvis der kunde komme et Andragende med bedre Bevisligheder, var det en anden Sag, og endvidere staar der i Slutningen af Andragendet, at Papirerne denne Sag vedrørende ligge hos Invalidebestyrelsen. Hvis altsaa det ærede Medlem skulde kunne faa bedre Beviser, og hvis han saa vilde gøre sig den Ulejlighed at lægge dem ved, naar Andragendet muligt igen kommer til Folketinget, kunde der maaske være Haab om, at denne Mand kunde faa noget. Hvis dette ikke sker, er det umuligt at naa et praktisk Resultat, og derfor vil jeg tilraade det ærede Medlem, som jeg er overbevist om har stillet sit Forslag for at gavne den paagældende Mand, at tage sit Ændringsforslag tilbage. Jeg antager ikke, det bliver vedtaget, da hele Udvalget er enigt med Ministeren om paa det Grundlag, der foreligger, ikke at anbefale Andragendet. Jeg tror derfor, det vil skade Manden i Stedet for at gavne ham, om Forslaget kommer under Afstemning.

L. Rasmussen: Andragendet Nr. 43 i Betænkningen fra forhenværende menig P. Petersen Oehlenschläger af Sønderby, Grindsted Sogn, om Invalidunderstøttelse er jo indbragt af mig her i Tinget, og jeg finder derfor Anledning til at takke Finansudvalget for dets velvillige Behandling af Andragendet, og ogsaa den højtærede Finansminister for hans ret velvillige Udtalelse nu. Jeg indrømmer den højtærede Minister, at da vedkommende ikke har været paa Lasarettet og under Lægebehand-